

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 133/2018-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. februára 2018 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Miroslava Duriša predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpenej advokátkou [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd prípisom generálneho prokurátora Slovenskej republiky sp. zn. XVI/2 Pz 51/16/1000 z 30. augusta 2016, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. októbra 2016 doručená sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], ktorou namieta porušenie svojho základného práva

podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) prípisom generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) sp. zn. XVI/2 Pz 51/16/1000 z 30. augusta 2016 (ďalej aj „napadnutý prípis“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľke bolo uznesením vyšetrovateľa Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, Národnej kriminálnej agentúry, národnej protikorupčnej jednotky, expozitúry západ (ďalej len „vyšetrovateľ“) ČVS: PPZ-101/NKA-OK-ZA-2014 z 19. januára 2016 (spolu s ďalšími obvinenými) vznesené obvinenie zo spáchania zločinu poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločností (v súčasnosti Európskej únie, pozn.) podľa § 261 ods. 1 a 4 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) v súbehu so zločinom subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1 a 5 Trestného zákona formou spolupáchateľstva. Proti označenému uzneseniu o vznesení obvinenia sťažovateľka podala sťažnosť, ktorú prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „úrad špeciálnej prokuratúry“) uznesením sp. zn. VII/2 Gv 38/14/1000 z 21. marca 2016 zamietol podľa § 193 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) ako nedôvodnú.

Sťažovateľka podaním z 11. apríla 2016 podala generálnemu prokurátorovi návrh na postup podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku, pričom sa domáhala zrušenia uznesenia vyšetrovateľa o vznesení obvinenia, ako aj uznesenia prokurátora úradu špeciálnej prokuratúry, ktorým bola jej sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia zamietnutá. Generálny prokurátor napadnutým prípisom sťažovateľku podľa § 365 ods. 1 Trestného poriadku upovedomil, že jej návrhu nevyhovuje.

Namietané porušenie svojho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny napadnutým prípisom generálneho prokurátora sťažovateľka v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu (vrátane jej doplnenia doručeného ústavnému súdu 29. novembra 2016, pozn.) odôvodňuje najmä takto:

«Generálny prokurátor Oznamenie (napadnutý prípis, pozn.) zdôvodnil nasledovne:

1) „Niet pochyb, že finančné prostriedky boli prostriedkami Európskej únie. To, že boli obvinenému poskytnuté cestou príslušného výkonného orgánu Slovenskej republiky, ktorý je správcom neznamená, že sú prostriedkami štátneho rozpočtu Slovenskej republiky. Slovenská republika, zastúpená príslušnými výkonnými orgánmi, je správcom prostriedkov poskytovaných Európskou úniou... Podrobne sa rozborom tejto námietky zaoberal už prokurátor ÚŠP v odôvodnení uznesenia, ktoré svojim návrhom namietate.“

Sťažovateľ je nútený konštatovať, že generálny prokurátor neoprel svoje citované tvrdenia o žiadne ustanovenie platného právneho predpisu, ani neuviedol, akými úvahami sa pri vyvedení tohto záveru riadil. Žiadnym spôsobom sa súčasne nevysporiadal s Vyjadrením MF SR, ktoré je v priamom rozpore s uvedeným záverom generálneho prokurátora. Zákon č. 523/2004 Z. z. jednoznačne stanovuje, že prostriedky z ES vstupujú do rozpočtu SR a napriek uvedenej právnej úprave generálny prokurátor konštatuje, že SR je správcom týchto prostriedkov, pričom zákon č. 523/2004 Z. z. žiadnu právnu úpravu v tomto zmysle neobsahuje.

Generálny prokurátor iba konštatoval, že prokurátor (úradu špeciálnej prokuratúry, pozn.) sa s rozborom tejto námietky už podrobne zaoberal. Sťažovateľ poukazuje v tomto zmysle na obsah Uznesenia 2 (uznesenie prokurátora úradu špeciálnej prokuratúry z 21. marca 2016, pozn.), ako aj obsah tejto ústavnej sťažnosti, ktoré preukazujú, že prokurátor sa podstatnou argumentáciou sťažovateľa vôbec nezaoberal, a už vôbec nie podrobne.

Generálny prokurátor a ani prokurátor sa vôbec nevysporiadali s právnou úpravou týkajúcou sa vstupu prostriedkov ES do rozpočtu SR v kogentnom právnom predpise č. 523/2004 Z. z. v znení neskorších právnych predpisov.

2) „Pôvod poskytnutých prostriedkov je zrejмый zo Zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku č. Z2711023040701 v zmysle ktorej: Prijímateľ berie na vedomie, že NFP, a to aj každá jeho časť je finančným prostriedkom vyplateným zo štátneho rozpočtu SR.“

Sťažovateľka preto považuje za nepreskúmateľné, akým myšlienkovým pochodmi dospeli vyšetrovateľ a neskôr aj prokurátor, odvolávajúci sa na obsah Zmluvy o NFP k záveru, že prostriedky nenávratného finančného príspevku (NFP) neboli poskytnuté zo štátneho rozpočtu.

Jedná sa pritom o podstatnú námietku, od pravdivosti ktorej závisí, či skutok dávaný za vinu sťažovateľke je vôbec trestným činom v zmysle Uznesenia (o vznesení obvinenia, pozn.).

Sťažovateľka má za to, že jej námietky uplatnené v rámci Sťažnosti, ako aj v rámci Návrhu na zrušenie právoplatného rozhodnutia sú podstatné a majú vyslovene právnu povahu. Sťažovateľka, napriek všetkej vynaloženej snahe nebola spôsobilá identifikovať časti Uznesenia 2 ani Oznámenia, z ktorých by bolo možné zistiť spôsob, akým sa prokurátor alebo generálny prokurátor vysporiadali s jej podstatnými námietkami.

Generálny prokurátor iba blanketovo poukazuje na Uznesenie 2, pričom spôsob vysporiadania sa prokurátora s námietkami sťažovateľa neuviedol.

Podľa nášho úsudku sa vyšetrovacie orgány a GP SR zamerali na skutkovú podstatu veci spočívajúcu predovšetkým v tom, aby zistili rozsah škody. Za tým účelom vykonali výsluchy svedkov a iné dokazovanie, ktoré v konečnom dôsledku môže mať vplyv na výšku spôsobenej škody a následne na určenie trestnej zodpovednosti a kvalifikácie skutku.

Skutočnosťou komu bola spôsobená škoda sa príslušné orgány nezaoberali, pričom toto bolo kľúčovým bodom pre konštatovanie či došlo k spáchaniu trestného činu alebo nie.

Vyšetrovacie orgány sa nesústredili na uvedení podstatnú skutočnosť. Ak by tomu tak bolo, čo mali urobiť, potom by museli konštatovať, že zo strany sťažovateľky nedošlo k naplneniu skutkovej podstaty trestného činu v zmysle § 261 Trestného zákona, z ktorej bola (o. i.) sťažovateľka obvinená. Prostriedky poskytnuté zo štátneho rozpočtu sú štátne, štát má právo následne vykonať aj kontrolu ich použitia a po zistení vyvodiť aj prípadné závery. V danom prípade tomu však tak nebolo a preto trestná zodpovednosť nemôže byť daná. Uvedenou skutočnosťou sa príslušné orgány nezaoberali, pričom toto bolo kľúčovým bodom pre konštatovanie či došlo k spáchaniu trestného činu alebo nie.

... Dostatočné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia je v demokratickom právnom štáte základnou podmienkou legitimacy...

Sťažovateľka má za to, že generálny prokurátor zákonným spôsobom nepreskúmal postup a rozhodnutie vyšetrovateľa (Uznesenie) a ani prokurátora (Uznesenie 2) a odôvodnenie Oznámenia nenaplňa ústavné kritériá kladené na obsah odôvodnení rozhodnutí a postupu orgánov verejnej moci. Generálny prokurátor sa žiadnym spôsobom nevysporiadal so skutočnosťami a argumentáciou sťažovateľa, ktoré pritom majú podstatný

význam v danej veci, keďže (okrem iného) sa týkajú nemožnosti trestného stíhania sťažovateľa z právnych dôvodov.»

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľky [REDAKOVANÉ] na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd bolo postupom generálneho prokurátora konajúceho v mene Generálnej prokuratúry SR spočívajúcim v tom, že na základe návrhu sťažovateľa podaného v zmysle § 363 Trestného poriadku zo dňa 11. 04. 2016 v konaní sp. zn.: XVI/2 Pz 51/16/1000-10 zákonným spôsobom nepreskúmal napadnuté rozhodnutie policajta ČVS: PPZ-101/NKA-PK-ZA-2014 zo dňa 19. 01. 2016 ako ani uznesenie prokurátora spis. zn.: VII/2 Gv 38/14/1000-67, zo dňa 21. 03. 2016 porušené, keďže ich zákonným a preskúmateľným spôsobom nezdôvodnil.

2. Generálnej prokuratúre SR prikazuje, aby na základe návrhu sťažovateľa zo dňa 11. 04. 2016 podaného v zmysle § 363 Trestného poriadku na zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia ČVS: PPZ-101/NKA-PK-ZA-2014 zo dňa 19. 01. 2016 ako aj uznesenia prokurátora spis. zn.: VII/2 Gv 38/14/1000-67 zo dňa 21. 03. 2016, vec riadnym a zákonným spôsobom preskúmala a výsledok preskúmania preskúmateľným spôsobom odôvodnila v súlade s ústavnými požiadavkami na obsah odôvodnenia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka v posudzovanej veci tvrdí, že napadnutým prípisom generálneho prokurátora došlo k porušeniu jej základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a čl. 36 ods. 1 listiny), a to (v podstate) tým, že generálny prokurátor nenapravil podľa jej názoru nesprávne právne posúdenie jej veci vyšetrovateľom a prokurátorom úradu špeciálnej prokuratúry [kľúčovou výhradou sťažovateľky je, že finančné prostriedky v danom prípade, hoci pochádzali z fondov Európskych spoločenstiev (resp. Európskej únie), boli v konečnom dôsledku poskytnuté zo štátneho rozpočtu Slovenskej republiky, ktorého sa stali súčasťou, a preto nemohla spáchať trestný čin poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločenstiev (resp. Európskej únie)]. Sťažovateľka tiež namieta, že generálny prokurátor napadnutý prípis riadnym spôsobom neodôvodnil.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj čl. 36 ods. 1 listiny) každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa § 261 ods. 1 Trestného zákona kto použije alebo predloží falšovaný, nesprávny alebo neúplný výkaz alebo doklad, alebo neposkytne povinné údaje, alebo použije prostriedky zo všeobecného rozpočtu Európskej únie, z rozpočtu spravovaného Európskou úniou alebo v zastúpení Európskej únie na iný účel, ako boli pôvodne určené, a tým umožní

spôsobenie sprenevery alebo protiprávne zadržanie prostriedkov z uvedeného rozpočtu, potrestá sa odňatím slobody na šesť mesiacov až tri roky.

Podľa § 365 ods. 1 Trestného poriadku ak generálny prokurátor po preskúmaní veci na základe návrhu oprávnenej osoby uvedenej v § 364 ods. 1 nezistí dôvody na zrušenie napadnutého rozhodnutia alebo ak uplynula lehota uvedená v § 364 ods. 1 alebo 3, upovedomí o tom osobu, ktorá návrh podala.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu je sťažnosť zjavne neopodstatnená, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98 tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Z obsahu napadnutého prípisu vyplýva, že generálny prokurátor v súvislosti s návrhom sťažovateľky na postup podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku preskúmal vyšetrovací spis, ako aj dozorový spis úradu špeciálnej prokuratúry a dospel k záveru, že nie je dôvod na zrušenie právoplatných rozhodnutí vydaných v prípravnom konaní vo veci sťažovateľky (konkrétne uznesenia o vznesení obvinenia sťažovateľke a uznesenia prokurátora o zamietnutí jej sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia). Generálny prokurátor pritom napadnutý prípis odôvodnil okrem iného takto:

„Trestné stíhanie obv. [REDAKOVANÉ] je v tomto štádiu konania dostatočne odôvodnené vykonanými procesnými úkonmi.

Poukazujem najmä na listinné dôkazy (bankové informácie, doklady týkajúce sa NFP, monitorovacie správy, prezenčné listiny o školeniach, výkazy interných lektorov, dohody o vykonaní práce, doklady o kvalifikácii lektorov, výpisy z účtov prijímateľa NFP

deklarujúce zaplatenie uvádzaných návrhových výdavkov a mnoho ďalších) a svedecké výpovede lektorov [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED], z ktorých vyplynulo, že nevykonávali žiadnu lektorskú činnosť, pričom na ich účty prichádzali platby zo spoločnosti [REDACTED] pritom nevedeli, že mali vykonávať lektorskú činnosť a rôznymi spôsobmi odôvodňovali príjem týchto súm a ich následný pohyb.

Obv. [REDACTED] s vedomím o neuskutočnení a nedodaní časti externých lektorských služieb spoločnosti [REDACTED] vystavila faktúry za fiktívne, resp. nadhodnotené školenia, za ktoré jej bola spoločnosťou [REDACTED] poskytnutá odmena na účet [REDACTED], poskytla zástupcom spoločnosti [REDACTED] údaje o [REDACTED], ktoré boli podkladom na vyplatenie jednotlivých platieb za fiktívne vzdelávacie a lektorské služby, ktoré v skutočnosti neboli dodané a platby [REDACTED] formou darovacej zmluvy osobne fyzicky odovzdávala obvinenej.

[REDACTED] [REDACTED] sa vyjadrila, že v danej veci konala na základe pokynov a usmernení [REDACTED], podpísala všetky žiadosti o platbu spolu s príslušnými dokladmi potrebnými pre dokumentovanie vynaložených výdavkov a prostredníctvom [REDACTED] ako kontaktnej osoby SIA boli tieto doklady predkladané SIA.

Splnomocnený zástupca poškodeného - Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny SR [REDACTED] poukázala na nezrovnalosti zistené administratívnou kontrolou - ako bolo nadhodnotené ohodnotenie lektorov, nesúlad vykazovaných hodín školení a prekrývanie sa jednotlivých školení v rovnakých termínoch, čím vznikla škoda bývalej SIA vo výške celého poskytnutého a vyplateného nenávratného finančného prostriedku z dôvodu podozrenia, že celý NFP bol vyplatený neoprávnene.

Na základe vykonaného dokazovania považujem za zákonný a odôvodnený záver vyšetrovateľa PZ a dozorového prokurátora ÚŠP, že bolo preukázané fiktívne deklarovanie školení s cieľom vylákať finančné prostriedky od poskytovateľa Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny SR, konajúceho prostredníctvom SIA, aj to vo vzťahu k obv. [REDACTED]

V podrobnostiach poukazujem na odôvodnenia napadnutých rozhodnutí, s ktorými sa stotožňujem.“

Vo vzťahu ku kľúčovým výhradám sťažovateľky, ktoré neskôr uplatnila aj v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu, generálny prokurátor v napadnutom prípise tiež uviedol:

„Skutkovou podstatou trestného činu poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločenstiev podľa § 261 Trestného zákona sú chránené finančné záujmy Európskej únie predovšetkým na území Slovenskej republiky.

Majú pôsobiť preventívne predovšetkým proti poškodzovaniu všetkých prostriedkov a fondov, ktoré sú Slovenskej republike poskytované v súvislosti s členstvom v Európskej únii.

V prvom rade je potrebné uviesť, že podľa zákonného ustanovenia § 261 Trestného zákona sa nevyžaduje špeciálny subjekt, preto odhliadnuc od spolupáchateľstva a účastníctva páchatel'om tohto trestného činu môže byť ktokoľvek.

Niet pochýb, že finančné prostriedky v oboch prípadoch boli prostriedkami Európskej únie. To že boli poskytnuté cestou príslušného výkonného orgánu Slovenskej republiky, ktorý je ich správcom, neznamená, že sú prostriedkami štátneho rozpočtu SR. Slovenská republika zastúpená príslušnými výkonnými orgánmi je správcom prostriedkov poskytovaných Európskou úniou. Ochrana týchto prostriedkov sa realizuje aj trestným postihom osôb, ktoré prostriedky získajú alebo používajú konaním v rozpore s príslušnými zákonnými ustanoveniami, čím sa realizuje príslušný Dohovor Európskej únie, ku ktorému Slovenská republika pristúpila. Podrobne sa rozborom tejto námietky zaoberal už dozorový prokurátor ÚŠP v odôvodnení svojho uznesenia.

V danom prípade bola objektívna stránka trestného činu poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločenstiev podľa § 261 Trestného zákona naplnená predkladaním nepravdivých údajov.

Na záver o spáchaní trestného činu určitou osobou stačí vyšší stupeň pravdepodobnosti, ktorý musí byť konkrétne zistenými skutočnosťami dostatočne odôvodnený.

Nie je potrebné, aby trestná činnosť bola spoľahlivo preukázaná ako v prípade obžaloby alebo rozhodnutia súdu vo veci samej.

Stotožnil som sa so závermi prokurátora ÚŠP obsiahnutými v odôvodneniach jeho uznesení, ktorými vecne reagoval na Vaše relevantné námietky uvedené v sťažnostiach a následne uvedené vo Vašich návrhoch na zrušenie právoplatného rozhodnutia v prípravnom konaní.“

Po preskúmaní sťažnosti, ako aj k nej priloženej dokumentácie, vychádzajúc predovšetkým z obsahu napadnutého prípisu generálneho prokurátora, ústavný súd konštatuje, že napadnutý prípis generálneho prokurátora nevykazuje znaky zjavnej neodôvodnenosti, svojvôle alebo arbitrárnosti. Generálny prokurátor v napadnutom prípise podľa názoru ústavného súdu v kontexte námietok sťažovateľky ako obvinenej z ústavného hľadiska akceptovateľným spôsobom objasnil, prečo považoval postup a rozhodnutia orgánov prípravného konania v trestnej veci sťažovateľky za vecne správne a zákonné. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnymi názormi generálneho prokurátora nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti týchto názorov a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. Ústavný súd tiež pripomína, že jeho úlohou nie je nahrádzať činnosť, resp. právne závery orgánov činných v trestnom konaní, ale dohliadať na zlučiteľnosť účinkov výkonu právomoci orgánov verejnej moci so základnými právami garantovanými prostredníctvom ústavy a kvalifikovaných medzinárodných zmlúv. Ak je postup orgánu verejnej moci v konkrétnej veci ústavne konformný a v súlade so zákonom a jeho rozhodnutie je preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti, ústavný súd nemá dôvod zasahovať do výkonu jeho právomoci a vyslovovať porušenie základných práv (m. m. napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Vo vzťahu k podstate námietok sťažovateľky, že sa nemohla dopustiť trestného činu poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločenstiev (resp. Európskej únie) podľa § 261 ods. 1 Trestného zákona, keďže pôvodné finančné prostriedky Európskych spoločenstiev (použitia ktorých sa skutok, pre ktorý je sťažovateľka stíhaná, týkal) sa stali súčasťou štátneho rozpočtu Slovenskej republiky, ústavný súd poukazuje na ustálenú rozhodovaciu prax všeobecných súdov (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Tost 12/2009 z 19. 8. 2009), z ktorej vyplýva, že pri kvalifikácii skutku ako trestného činu podľa § 261 ods. 1 Trestného zákona je rozhodujúci pôvodný zdroj

finančných prostriedkov a ak ich zdrojom sú fondy Európskych spoločenstiev, pre účely trestného konania nestrácajú tento svoj charakter ani po tom, čo sú z finančného hľadiska následne prerozdeľované cez štátny rozpočet Slovenskej republiky.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že napadnutý prípis generálneho prokurátora nevykazuje také ústavné relevantné nedostatky, ktoré by mohli reálne viesť k záveru, že vo veci sťažovateľky došlo k popretiu podstaty a účelu vo veci aplikovaných právnych noriem, a tým k porušeniu jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenej.

V nadväznosti na už uvedené ústavný súd tiež poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľka sa v danom prípade domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a čl. 36 ods. 1 listiny) rozhodnutím vydaným už v počiatočnom štádiu trestného stíhania (v skorom štádiu prípravného konania).

V tejto súvislosti ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu predstavuje ústavný príkaz pre každú osobu, z ktorého vyplýva, že každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorý je kompetenčne predsunutý pred uplatnenie právomoci ústavného súdu (podobne II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, I. ÚS 178/04, IV. ÚS 380/04).

Aplikujúc princíp subsidiarity na trestné konanie, ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že trestné konanie je od svojho začiatku až po koniec procesom, v rámci ktorého sa pri vykonávaní jednotlivých úkonov môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní, ako aj v predmetnej veci konajúcich všeobecných súdov naprávať, resp. korigovať jednotlivé pochybenia, ku ktorým došlo v predchádzajúcich štádiách trestného konania. Preto spravidla až po právoplatnom skončení trestného konania možno na ústavnom súde namietat' také pochybenia príslušných orgánov verejnej moci,

ktoré neboli odstránené v jeho dovtedajšom priebehu a ktoré mohli vo svojich dôsledkoch spôsobiť porušenie práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 166/2010, m. m. tiež II. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, IV. ÚS 76/05, IV. ÚS 220/07).

V nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že platná právna úprava trestného konania umožňuje sťažovateľke aj v ďalšom štádiu trestného konania (v priebehu prípravného konania a predovšetkým po prípadnom podaní obžaloby v konaní pred súdom, ktorý jediný je oprávnený rozhodnúť o vine) v rámci uplatnenia práva na obhajobu právne účinným spôsobom namietat' porušenie svojich základných práv a slobôd, ku ktorým malo podľa jej názoru dôjsť v dôsledku nesprávnych právnych názorov orgánov prípravného konania. Tak ako súd prvého stupňa, ktorý bude (je) oprávnený konať a rozhodovať v trestnej veci sťažovateľky, aj odvolací súd v prípade podania odvolania v predmetnej trestnej veci sú súdmi s plnou jurisdikciou, v ktorých právomoci je posúdenie všetkých relevantných skutkových aj právnych otázok, vyriešenie ktorých je nevyhnuté pre meritórne skončenie veci (obdobne napr. III. ÚS 75/05, III. ÚS 109/05 alebo II. ÚS 294/06). Uvedené skutočnosti tak zakladajú dôvod na odmietnutie sťažnosti aj ako neprípustnej (predčasne podanej).

Na základe uvedených skutočností ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti, ako aj z dôvodu jej neprípustnosti.

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších návrhoch sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. februára 2018